

Одшуміло літо... Одспівало жито...

Дмитро Фальківський

Є. Плужникові.

Одшуміло літо... Одспівало жито.
Тільки вітер креше іскри по стерні
І, як тінь докори, наступа копитом
Сухоребра осінь на поля сумні.
Там, де грали роси у вишневих ранках,
Не сміються дзвінко ніжні васильки.
Не шелеснуть листям над самотнім ганком
В тишині вечірній ясени стрункі...
Не озветься поле у задумі сонній...
У задумі сонній синьоока даль.
І прядеться тихо в мене під віконням
Біле павутиння й золота печаль...
А з печаллю разом і думки про осінь...
(Це-ж із нею роки так підручки йдуть!)
Розгублю в дорозі дні золотокоші,
Як розгубить вітер листя у саду.
І прийду розбитий... І прийду порожній.
А куди—не знаю... Чи-ж не все одно?
Мрійником родився, здохну подорожнім,
Як приблудна сука під чужим вікном.

І не вийде батько... І не стане мати,
Руки заломивши в ревному плачі.—
Тільки пес голодний, тільки пес кудлатий
Лапами облапить труп мій уночі.
І, задравши морду на янтарні зорі,
Проскавчить голодним і сумним виттям,
Скаржучись, оближе губи мої хворі,
І до вітру сходить на моє шмаття...
Ах, ця осінь, о-сінь... Ця проклята осінь!..
Білим павутинням заплітає дні...
А пожовкле листя мчить кудись у просінь
і безсило пада на стежки сумні...
Ах, ця осінь, о-сінь! Це завжди із нею

Смуток допрядає кужелясту тінь...
А у серці сохнуть снігові лілеї.
Молоді лілеї молодих хотінь.
Все таке байдуже... Чи тому, що хворий?
Чи тому, що роки в золотім огні?
І на буйні очі вже лягла покора
Днів моїх роздертих, розіп'ятих днів...
Ах, ця осінь, о-сінь у задумі сонній...
У задумі сонній синьоока даль...
І прядеться тихо в мене під віконням
Біле павутиння й золота печаль...